

Ginter Ajh

KAMP 16

Kroz bodljikavu žicu gledam
upravo kako se Rajna razlila.
Kraj nje rupu u zemlji kopam,
šatorskoga nemam krila.

Isto tako nemam ni deke,
kaput u Opladenu² ostao je.
Kad se opružim usred rupe
ne nalazim drugare svoje.

Za konačište načupam lucerke.
Noću sam sa sobom zborim.
Na vrhovima zvijezde trepere,
Rajna mi zbunjeno žubori.

Uskoro će se lucerka sasušit,
nebo se tamom prekriva,
u toku Rajne neće riječi bit
da slatko mi kapke uspava.

Ničeg neće biti do kiše,
ni krova ni nasipa da me štite –
zelenilo proljeća razgaziše
putevima pretvorenim u blatište.

Gdje ostaju drugari? Izgubljeni?
Ah, pri oluji i kiši
htjele bi se pozvat k meni
samo kišne gliste i uši.

POGLED PREMA REMAGENU

Na noćnom nebu vidim
odbljeske grdne, sjajne,
hiljada logorskih vatara
na stepi pokraj Rajne.

Na razorenim zidinama,
znam, opet se grozd zeleni.
Hoće li mlađi i noviji
biti jednom časovi meni?

Noćne logorske vatre
u moćnim odbljescima
prožežu srca vjernije
od žiga u nebesima.

Ostane l' mi plamen mio,
njime sam samo sazdan,
bilo da vatra me proguta,
bilo da čisto sam sažgan.

VOJNA BOLNICA

Probuđen noću
gledam na susjedni krevet,
iskeženo zubalo,
kloparav skelet,

nad ime mu se
i podatke nagingjem,
da li krivulja
pada il' se penje,

na krednom broju
oko koje truli,
vizita, na hoduljama
priječa po sali,

kako se spavač
valja i stenje,
iz razjedenog grla
glasne se hrkanje,

disanje hropće,
udahne smireno,
čelo blijedeći
u znoj zagnjurenno,

iz zavoja kaplju
kapi crvenila,
ispitnome palcu
kuca žila.

Na karbolske
i mirise smrtne
prstne kosti navlače
pokrov za mrtve.

Rešetka rebara
u prozoru izbljedi.
Misli li na druge,
il' u mene gleda?

TRUBA MRTVIH

Truba mrtvih – čijim duvanjem
u šumskom sumraku zazvuči?
Ko molitve govori u granje,
tekst iz korijenja dokuči?

Kiša se penje u peharima,
u njima bubice utopljene,
paprat sa drhtavim pretincima
upućuje na prolaznost, sjene.

Jagode što ne zriju više
obaraju glavu s predanošću.
Krila anđela kliziše
po iglicama i po lišću.

Ko trubu mrtvih slušaše,
muziku šume nijemu?
Jezik što usrdno preklinjaše,
nesta u pobjednom klicanju?

KAKO GOD SIVO DA KIŠI

Kako god sivo da kiši,
žuća mi se čini šuma.
Ah, što mi se usliši,
to je izum moga uma.

Pjesama samih moć,
srdačni poljupci,
razgovori svu noć,
ljetni vodotoci.

Čarolijski stihovi,
zaboravljeni sred glada,
nježna srca, snovi,
ko li njima vlada?

Misao na drugare vjerne
odavno sahranjene –
kiše jesenje tmurne
kad će imati mene?

ARIŠ

Ariš žuti među igličastom braćom,
on skriva glavu svijetlu.
Vjerovao sam da sam u njegovom granju
kao duh neki vidio sjetu.

Jesenji vjetar ne diže krila sjemenki,
ljuspe ih bez zime štite da ne trule.
U granama čuva prestarjele šišarke
kao ja uspomene utrnule.

Koji duh mari da nastani se u granju
kad noć ga zvjezdanim lišćem pokrije?
Ja ispod punog i nestajućeg mjeseca
glavu poput ariša krijem.

*(S nemačkog preveo **Stevan Tontić**)*